

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΝ

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ, Η ΗΡΩ, ΚΙ' Ο ΒΟΣΚΟΣ

ΟΜΙΖΩ ότι όλος ο κόσμος ξέρει τον θρόλο της 'Ηρώς και του Λεάνδρου. 'Ασφαλώς όμως, πολύ λίγοι ξέρουν την αληθινή ιστορία των θρυλικών αυτών έραστών, όπως την διηγούνται μέχρι σήμερα ακόμη οι γηραιοί "Έλληνες της 'Ανατολής.

Ο Λεάνδρος λοιπόν ζούσε στη μία άκρη του 'Ελλησπόντου, σε μία πόλη ελληνική, η οποία λεγόταν 'Αβυδος. Η 'Ηρώ πάλι, ζούσε στην πόλη Σηστό, στην μικρασιατική άκρη του 'Ελλησπόντου κι' άκριτως απέναντι από την 'Αβυδο.

Ο Λεάνδρος ήταν εξακουστός άθλητής, άκατανίκητος στην πάλη, στο τρέξιμο, στο κολύμπι, στη δυσκολία και στο τόξο. Η 'Ηρώ πάλι ήταν η πιο ωραία κ' η πιο νέα έβρεια στον ναό της 'Αρτέμιδος.

Κάποια ήμερα, στους αθλητικούς αγώνες της 'Αβύδου, ο ώραιος Λεάνδρος κ' η θελκτική 'Ηρώ γνωρίστηκαν για πρώτη φορά στο στάδιο της πόλεως κι' αγαπήθηκαν τρυφερά από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους.

Και το ίδιο θράδυ, μόλις τελείωσαν οι μεγαλοπρεπείς αγώνες, οι δύο έρασταί αναζήτησαν τη μοναξιά. Κρύφτηκαν σ' ένα πυκνό και μυρωμένο δασύλλιο από πορτοκαλιές, μακριά από τα βλέμματα των άδιακριτων κι' εκεί... εκεί έλλαξαν τα πρώτα γλυκά λόγια της άγνης και τα πρώτα άθωα έρωτικά γράδια...

Μά δεν υπάρχει ούτε μία χαρα σ' αυτόν τον κόσμο, που να μην κρύβει μέσα της και μία σταγόνα φαρμακίου.

Δηλαδή, σ' αυτό το πρώτο ακόμα τρυφερό πανθεού τους, κατάλαβαν οι δύο νέοι, ότι δεν μπορούσαν να παντρευτούν. Η 'Ηρώ, σαν έβρεια της άμειλιχτης και παρθένου θεάς 'Αρτέμιδος, δεν μπορούσε να φύγει από το ναό της και να παντρευτεί, αν δεν γινόταν πρώτα είκοσιπέντε χρόνων. 'Επίσης, έπρεπε ως τότε, να παραμείνει παρθένη!...

Ο πατέρας του Λεάνδρου πάλι, ένας ευγενής άριστοκράτης, ο πλουσιότερος της 'Αβύδου, είχε άποφασίσει άμετάκλητα να παντρεύσει ολίγους μήνες τον γιο του με την κόρη ενός θαυτολότου εμπόρου της Κορίνθου!...

"Ετσι, ανάμεσα σε θαθείς στεναγμούς και σε άτελείωτα φιλά, οι δύο άτυγοι έρασταί άποφάσισαν να περιμένουν ύπομονετικά, μήπως η δυο μεγάλες θεές—η θεά της 'Αγάπης κ' η θεά της Τύχης—εδοκίησουν να τους ένώνουν για πάντα.

—Ναι, ως την ήμερα εκείνη που θα μάς σπλαγχνιστούν η δυο μεγαλόδυναμες θεές, θ' άναπαύσει τρυφερά και πιστά, ο ένας τον άλλον!... ψιθύρισε ο Λεάνδρος με φωνή θλιμμένη. Πώς θά θλεπώμαστε όμως κρυφά, αφού κ' οι δυο μας είμαστε γνωστοί και οι δυο το πόλεις;

—Θά θλεπώμαστε τη νύχτα, άγαπημένε μου! είπε δειλά η 'Ηρώ.

—Ω! ψυχή της ψυχής μου, πώς θά γίνει αυτό; Ξανάπε ο Λεάνδρος άπελπιμένως. Δεν ξέρεις ότι και τα δυο λιμάνια της 'Αβύδου και της Σηστού φρίζονται τη νύχτα με χονδρές άλυσίδες;... Κι' ότι ούτε θάρκα, ούτε πλοίο επιτρέπεται να άποπλεύσουν μετά το θάσιμα του ήλιου;

Η 'Ηρώ πνηρή, σαν γυναίκα, χαμογέλασε κι' άπάντησε:

—Και τί μ' αυτό, Λεάνδρε;... Μήπως δεν είσαι ο καλύτερος κολυμπητής της 'Αβύδου, κι' ολόκληρης φυσικά της 'Ελλάδος;

Ο Λεάνδρος κατάλαθε... "Εβγαλε μία κραυγή χαράς, και φίλησε με πάθος την τρυφερή έρωμένη του, λέγοντάς της:

—Σωστά μιλάς, μικρούλα μου!... Δεν τό είχα σκεφθή αυτό... Θέρωμα κολυμπώντας να σε θρίσκω, γιατί μπορώ τρεις και τέσσερις φορές συνεχώς να διαπλέω τον 'Ελλησποντο χωρίς να κουραζόμαι καθόλου!

Και χωρίς να σκεφτεί, άφου συμφώνησαν να πάη κολυμπώντας ο Λεάνδρος και να την δει την έπομένη θραυδιά...

Την άλλη ήμερα, άργα κατά το ζορούπου, η άμορφη 'Ηρώ γλύστρησε κρυφά έξω από τον ναό της 'Αρτέμιδος, Τρέμοντας από φόβο, από κρύο κι' από έρωτική λαχτάρα, πήγε και κήθηκε στα έρείπια κάποιου παραλιακού παλιού πύργου—χτισμένου πρό αιώνων από έναν πανίσχυρο Κύκλωπα—κι' εκεί ύπομονετικά περιμένε τον άγαπημένο της.

Ξαφνικά, ένας θοσκός πέρασε τη στιγμή εκείνη πλάι της, γυρίζοντας με τα πρόβάτα του από το λειβάδι. Ήταν ένας ψηλός νευρώδης και λιγνός γέρος. Τα κατασάρ κ' άχτένιστα μαλλιά του, και τα θρώμακα μπερδεμένα γένεια του, τον έκαναν να μοιάζει με σάτυρο.

—Ε, κοπέλλα μου! είπε στην 'Ηρώ με ύπουλη σιγαλή φωνή, μόλις την είδε. "Αδικα περιμένεις, μά την άλλη... 'Ο καλός σου, η θάρθη πολύ άργά, η δεν θάρθη καθόλου... Μην κάβεις λοιπόν στα ψυχρά αυτά μάρμαρα, κι' άρπάξης κανένα κρύο!... Τούλάχιστον, πάρε τη μάλλινη κάπα μου, και τυλίξου καλά μ' αυτή!

—Φύγε!... Φύγε, παλιάνθρωπε! του φώναξε θυμωμένη η 'Ηρώ. Ούφ!... Και μακριά που θρίσκεσαι, μυρίσεις κοπριά!

—Οχι δά! μουρμούρισε με ειρωνεία ο γεροθοσκός. "Άλλα-στε κοπέλλα μου, που ξέρεις αν είμαι κανένας θεός μεταμορφωμένος σε θρωμερό θοσκό;... Λοιπόν, μη με άποπαίρης!... 'Επίσης δεν θέλω να φοβάσαι... Με τό ζήρι, τίποτα δεν κάνω έγά!... Θέλεις να σου παίξω με τη φλογέρα μου έναν άμορφο ύμνο;... "Ετσι, θά περάση η ώρα σου καλύτερα, δίχως να τη νουήσης!

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησή της ο γεροθοσκός κήθηκε κοντά της κι' άρχισε να παίξει άμορφους σκοπούς με τη γλυκόλαλη φλογέρα του. Η 'Ηρώ είχε μαγευτή, άβελή της. Σιγά-σιγά, είχε ξεχάσει έντελώς τον άγαπημένο της, άπορροσημένη στα γλυκά, τρυφερά και σαγηνευτικά τραγούδια του θοσκού. Σε μία στιγμή μόλις, του είπε:

—"Ω, μην παύεις να τραγουδάς, καλέ γέροντα!... Παίξε με τη φλογέρα σου κι' άλλους ύμνους!...

Κ' η ώρα περνούσε γρήγορα. Τα μεσάνυχτα ήρθαν κι' έφυγαν. Τα θαθεία χαράματα άρχισαν να σκορπίζουν πειά το πηχτόμαυρο σκοτάδι της νύχτας...

—Γέροντα, δώσε μου την κάπα σου! ψιθύρισε τότε η 'Ηρώ. Τρέμο πειά από τό κρύο, αλλά δεν θέλω και να φύγω... Θέλω ν' άκούω τά γλυκά τραγούδια σου ως την αύγή!

"Ηρθε κ' η αύγή. Ήταν επικίνδυνο πειά για την 'Ηρώ να έμνη έξω από το ναό της. Άποχαιρέτησε με θλίψη τον γεροθοσκό, έσκυψε τό κεφάλι της κι' άπομακρόνηκε σιγά-σιγά προς την πόλη...

Κατά τό μεσημέρι της ίδιας ήμερας έφτασε ένα γοργοτάξιδο κυράφι από την 'Αβυδο. Κι' ένας έμπιστος ύπηρέτης του Λεάνδρου, έφερε στην 'Ηρώ μία μικρή σανιδένια πλάκα, άλειμμένη με κερί, άπάνω στο όποιο ήταν χαραγμένα με κεφρι τά έξής:

«'Αγαπημένη μου,

»Άλλο πράγμα είνε να κολυμπά κανένας την ήμερα κ' άλλο τη νύχτα... Όλονυχτίς κολυμπήσα χθές, αλλά πλανήθηκα από τό σκοτάδι κι' έχασα τό δρόμο... "Ετσι δεν μπορώ να φθώ να σε δω. Γι' αυτό σε παρακαλώ, ν' ανάψει απόψε μία φωτιά στην κορυφή του έρωματώ πύργου... "Ετσι, βλέποντας τό φως, θά μπορώ να κολυμπά όλοια πρός αυτό και δεν θά χάσω πάλι τό δρόμο μου... "Υγίαινε, άγαπημένη μου... Λεχταρώ να σε δω και να σε σμίξω στα μπράτσια μου, άπάντη.

Υπάκουη η θελκτική 'Ηρώ στις συμβουλές του άγαπημένου της, πήγε στον πύργο, μόλις η νύχτα σκοτεινίαισε τη γη. 'Ανεμοθιβέλα είχε έσπασει όμως, η θάλασσα φουρτούνιασε, η βροχή έφευγε ραγδαία και τά κύματα μουγκρίζαν ζετρελαμένα...

Φοβισμένη η 'Ηρώ, άνακουφίστηκε μόλις είδε εκεί έναν τον γεροθοσκό να την περιμένη...

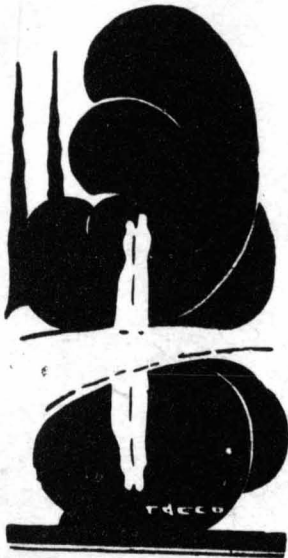
—Είσαι φριχτός στην ύψη, γέροντα! του είπε, μόλις τον είδε. Μά είσαι πολύ καλός, κι' έπαφα πειά να σε φοβάμαι!... Βοήθησε με, σε παρακαλώ, ν' ανάψω μία φωτιά στην κορυφή του πύργου!

—Φωτιά, έ; είπε γελώντας ειρωνικά ο θοσκός. Τη θέλεις για σινιάλο στον καλό σου;... "Εστω!... Ποτέ μου δεν στάθηκα ζηλιάρης στις έρωτικές ύποθέσεις των άλλων, και γι' αυτό θά σε βοηθήσω πρόθυμα!

Χωρίς να τό θέλη η άμορφη νέα, άναγκάστηκε να θασούσει την ταχύτητα και την έπιτηδεότητα του άλλόκοτου εκείνου γέρου. Τόση δύναμη φανέρωναν η κινήσεις του, ώστε ούτε τέσσερα γερά και ρωμαλέα παλληκάρια δεν θά μπορούσαν ν' άναμετρηθούν μαζί του!

Σε λίγο μία τεράστια φωτιά, καμωμένη από όγκωδη έξόλα ναυαγίων, ριγμένων στην άκρη, πέταξε άμέσως πανώηλες φλόγες. Από πολλά χιλιόμετρα μακριά, θά μπορούσε κανένας να άδηγηθή από τό φως της...

Η βροχή δυνάμεινε άφάνταστα, όμως. Και—πράγμα παράξενο!—άντι να σβήνει τη φωτιά, τη φούντωνε περισσότερο... "Η 'Ηρώ κι' ο γεροθοσκός είχαν μουσκέψει ως τά κόκκαλα από τον

ραγδαίο αυτόν κατακλιμά, κ' ή δύστυχη κοπέλλα έτρεμε συγκορμη απ' τὸ κρύο: Ἡ διαβολικὴ φωτιά, φώτιζε μὰ οὔτε ζεσταίει, οὔτε στέγνωμα καθόλου!

— "Άκουσε τί θὰ σοῦ πῶ, ὦρασι μου καὶ τρυφερό κορίτσι! εἶπε τότε ὁ θσοκός, μὲ ὑπόλου καὶ κρυφὸ μωλόγελο. "Ἐτσι καθὼς στεκόμαστε ἐδῶ καὶ θρήχεσαι, θὰ κατανήσης σάν σφουγγάρι νεροποτισμένο!... Θέλεις λοιπὸν νάρθῃ ὁ καλὸς σου, καὶ νὰ σὲ θρῆ σ' αὐτὰ τὰ χάλια;... "Ἐλα μαζί μου!... Ξέρω ἐδῶ κοντὰ, ἕνα ζεστό καὶ αἰγιόρου σπήλαιο... Ἐκεῖ, θὰ μείνουμε ἄσπουτον φαγῆ ὁ ἀγαπημένος σου...

— "Ἐρχομαι!" ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ὕστερα ἀπὸ λίγους δισταγμούς. Θὰ καήσης ὅμως φρόνιμα, γεροθοσκέ! :

— Στὸ ὑπόσχομαι! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Τὸ σπήλαιο ἦταν πολὺ ἀνετό. Τὸ ἔδαρὸς τοῦ ἦταν σκεπασμένο μὲ παχὺ στρώμα ἀπὸ φύλλα ξερά κ' ἀπὸ φύκια. Ἡ Ἡρώ ἔστρωσε τὴν μάλλινην κάτα, μισοξάπλωσε ἀπάνω της μὲ γλυκεῖα ἀνεσι, κ' ὁ θσοκός κάθησε σὲ μιὰ γωνίτσα τῆς κάτας.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὸ μου κορίτσι, θὰ σοῦ διηγηθῶ μερικὰ ὤμορφα παραμῦθια... "Ἐτσι, δὲν θὰ πλῆξωμα καθόλου!

"Ἄχ, τί ὦρασι ποῦ διηγόταν, ὁ τραγὸς αὐτὸς γέρος!... "Ἄν τὸ πείξιμο τῆς φλογέρας τοῦ ἦταν σάν δεινὸ μαγευτικὸ, τὰ παραμῦθια τοῦ ἦσαν γοητευτικὰ σάν φαντασμαγορία!... Μιλοῦσαν ὅλα γιὰ μακρυνὸς ὀκεανούς, γιὰ παραδεισέια νησιά, γιὰ ἥρωικὰ κ' ἐρωτικὰ κατορθώματα ημιθῆων καὶ γιὰ ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς εὐδαίμονος ζωῆς τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου!

Κ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέροχα παραμῦθια, εἶχαν μέσα τους μιὰ σκεπασμένη, μιὰ καλοκρυμμένη — ἀλλά καὶ φανερὴ συγχρόνως στὶς φράσεις — ἐρωτικὴ γοητεία, καὶ μιὰ ἀκαταμάχητη ἐλπί, γιὰ χάρις καὶ φιλιὰ ἠδονικὰ...

Ἡ Ἡρώ ἀκούει, λαχναρισμένη καὶ ζετρελλωμένη!

— "Ἐλα ποῦ κοντὰ! τὸ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, μ' ἔκστασι. Τὰ λόγια σου δὲν ἀκούγονται καλά, τόσο μακριὰ ποῦ κάθουσαι, κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χάσω οὔτε μιὰ συλλαβὴ τους!

Γλυστῆσε κοντὰ τῆς ἴπουλας ὁ θσοκός καὶ ἐξανάρχισε τὴ διήγησι κ' ἄλλων παραμυθίων. Μερικὰ ἦσαν τόσο τολμηρὰ, ἀλλὰ καὶ τόσο γοητευτικὰ, ὥστε ἡ Ἡρώ κοκκίνιζε θαθεῖα ἀπὸ συστολή, δίχως ὡστόσο νὰ πάη νὰ τ' ἀκούει...

"Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μονάχα ψιθίριζε σασηνευμένη:

— "Ἄχ, πές μου κ' ἄλλες ἱστορίες!... Μὴ σταματᾶς, καὶ μὲνε... Διηγῆσου μου κ' ἄλλα παραμῦθια, νὰ χαρῆς!

Θάλεγε κανένας, ἔτι ὅσο ὁ θσοκὸς μιλοῦσε τόσο ἡ Ἡρώ βυθιζόταν σὲ μιὰ ἔκστασι γλυκεῖα κ' ὑπερφυσικὴ!

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ θσοκὸς σταμάτησε τὴ μῆση κάποιου ὤμορφου παραμυθιοῦ του, καὶ κούταξε πρὸς τὰ ἔξω τρουσχετικὰ.

— Κοντεύει νὰ σβῶση ἡ φωτιά! ψιθίρισε. Πρέπει νὰ πάω, γιὰ νὰ ριζῶ ξύλα... Ἄλλοις, θὰ χάσῃ τὸ δρόμο του πάλι ὁ καλὸς σου!

— "Ἄ, ὄχι! μωρουῖρισε παρακλητικὰ ἡ Ἡρώ. Μὴ φύγεις! Δὲν ἔχει φόβος νὰ σβῶση ἡ φωτιά!... Τὴ θέλω νὰ λυμυριζῇ ἀκόμα!

Ὁ γεροθοσκὸς χαμογέλασε κρυφὰ καὶ πονηρὰ. Ἐτρεξε γοργὸς ὡς τὴ φωτιά, δυνάμωσε τὴ λάμψι τῆς καὶ γυρίζοντας ἀμέσως ἐξανάρχισε τὰ σασηνευτικὰ παραμῦθια του...

Ἡ Ἡρώ ὄπνωτιζόταν πειὰ θαθεῖα...

— Νά!... "Ἄρχισε νὰ σβῶνη πάλι ἡ φωτιά καὶ θὰ πλυνηθῇ ὁ καλὸς σου! μωρουῖρισε πάλι σὲ λίγο ὁ θσοκός.

— "Ὁχι!... "Ὁχι!... Μὴ φύγεις! ἔκανε τώρα μὲ ζωηρότητα, ἡ Ἡρώ. Ἡ φωτιά εἶν ἐνωμένη, ἀκόμα... "Ἐλα πὺ κοντὰ μου γιὰτὶ κρυώνω... Καὶ μὴν παύης νὰ μιλάς, γιὰτὶ μὲ μέθυσε ἡ ὠμορφιὰ τῶν παραμυθίων σου!

Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, μιὰ μα-

κρυνὴ ἀδύναμη φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡρώωω!... Ἄγαπημένη μου, ποῦ εἶσαι;

ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Λεάνδρου, αὐτὴ ποῦ ἀντηχοῦσε ἔτσι.

Ἡ Ἡρώ κατάπιε κάποιο στεναγμὸ δυσφορίας καὶ στενοχωρίας. Ὁ θσοκός, μὲ τεντωμένα τα χέλια τοῦ ἀπὸ σαρκαστικὸ μὲ τοῦθο γέλιο, τὴ συνόδευσε ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς παραλίου, ὅπου τὴν περιεμε ὁ καλὸς της.

Κ' ἀμέσως ὕστερα, ἔσβυσε σάν φάντασμα μέσα στὸ σκοτάδι, προλαβαίνοντας νὰ τῆς ψιθίριση:

"Ἄν θέλεις ν' ἀκούσης κ' ἄλλα παραμῦθια ἀγάπης, νάρχεσαι τὴ νυχτὰ νὰ μὲ θρῆσῃς!... Κάθου κ' ἐξοχικὸ ἐκεῖνο σπιτάκι, ὃ ὅποιο ἔχει ἀπάνω ἀπ' τὴν πόρτι του μιὰ κεφαλὴ θαλασσωμένη τράγου!

Ἡ Ἡρώ δὲν τόλμησε τότε νὰ μωρουῖριση οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Μονάχα, σκυφτὴ καὶ συλλογιμένη, ὠδήγησε τὸν Λεάνδρου τῆς στὸ ζεστό καὶ προφυλαγμένο σπήλαιο. ἦταν θανάσιμα κουρασμένος ὁ δύστυχος κολυμβητῆς κ' ἀγρία θαλασσοδαρμένος ἀπὸ τὴν πολὺωρη τρικυμία...

Καθὼς ἐπάλωσε ἀπάνω στὰ ζεστὰ φύλλα μὲ ἠδονικὴ ἐξάνταση, πρόλαξε νὰ μωρουῖριση μονάχα τ' ὄνομά της:

— Ἡρώ μου...

Κ' ἀμέσως, γυρίζοντας ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρὸ του, βυθίστηκε σὲ ὕπνο θαρῶ, μακρίαν, ἀνακουριστικὸ!

Ἡ Ἡρώ ἔμεινε κοντὰ του, κάπου μιὰ ὦρα σχεδόν. Βλέποντας ὅμως, ὅτι ὁ καλὸς της ἐξακολουθοῦσε νὰ... κοιμάται γαλήνια καὶ θαθεῖα, στέναξε ἀπὸ ἀνία κ' ἀπὸ πλῆξι. Κατόπιν σηκώθηκε σιγά-σιγά, φίλησε μὲ ἀδίσφορα ψυχρότητα τὸ μέτωπο τοῦ κοιμειμένου ἐραστοῦ της, καὶ βῆκε ἀπ' τὸ σπήλαιο ἀθόρυθα... Τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸ σπιτὶ τοῦ γέρο θσοκοῦ.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, οἱ κάτοικοι τῆς Σητοῦ δὲν εἶδαν καθόλου τὴν Ἡρώ, τὴν παρῆντο αὐτὴ ἴερα τῆς σεβαστῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος: Ἐξασπρίστηκε μωρητωδῶς καὶ γιὰ πάντα, ἡ θελκτικὴ αὐτὴ νέα καὶ κανένας πειστή, δὲν τὴν ἐξαναεῖ!

Εἶχε πάει κοντὰ στὸ θσοκὸ ποῦ ἦξερε νὰ λήψῃ τὸσο γοητευτικὰ ἱστορίες καὶ ποῦ ἦταν ἕνας Σάτυρος μεταμορφωμένος.

"Ὅσο γιὰ τὸν Λεάνδρου, ἐκεῖνος ζήτησε ἀπ' τὸν θεῶν τοῦ ὕπνου μονάχα κατὰ τὴν χαραυγὴν. Θυμήθηκε τότε ὅτι τὸ περασμένο θράδυ, καθὼς εἶχε ἐπαλώσει πλάσι στὴν ποθητὴ Ἡρώ του, μέσῃ σ' ἕνα σκοτεινὸ κ' ἀπόμορρο σπήλαιο ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως σάν ἠλίθιος, δίχως καθόλου νὰ σφίξῃ τὸ φλογερὸ κορμὶ τῆς στὴν ἐρωστὴ ἀγκαλιά του. Καὶ τότε, μιὰ πικρὰ ἀνέκφοραση καὶ μιὰ ντροπὴ θαθεῖα, δάγκασαν ἀγρία τὴν ψυχὴ του!

Θεῖ μου!... Μεγαλύτερη γκάφα ἀπ' αὐτὴ κανένας ἄλλος δὲν εἶχε κάνει ποτὲ σ' ὀλόκληρη τὴ λαμπρὴ Ἑλλάδα!

Γι' αὐτὸ, καταπικραμένος κ' ἀπελπισμένος ὁ δύστυχος νέος, πῆρε τὰ μάτια του κ' ἐξασπρίστηκε ἀπὸ τὴν πατρίδα του...

Μονάχα ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας πολυταξιδιωμένος πλοῦσιος τῆς Ἀβύδου, διηγόταν πὼς περνώντας σὲ κάποιο ταξίδι του ἀπ' τὴν Ἄθηνα, εἶδε στὸ θέατρο ἕνα νεαρὸ ἠθοποιὸ, ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Λεάνδρου. Ἐλεγε ἐπίσης, ὅτι θέλησε νὰ τοῦ βῶση γνωριμία, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ δεῖθῃ ὅτι λεγόταν Λεάνδρος κ' εἶθε κατὰ γεται ἀπὸ τὴν Ἀβυδο.

Ὁ λαὸς ὅμως, ὁ εὐφάνταστος καὶ ποιητικὸς λαὸς τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἄφησε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ χαθῇ: Δημιούργησε — ἀπάνω στὴν εἰδυλλιακὴ ὑπόθεσι τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Ἡρώς — ἕνα ὄμοιο θρόλο!

Καὶ σύμφωνα μὲ τὸν θρόλο αὐτὸν, ὁ Λεάνδρος πνίγηκε σὲ κάποιο ἐπικίνδυνον κολύμπι τοῦ καθὼς διέσχισε τὴν ἀγρία φορτωσιασμένη θάλασσα, γιὰ νὰ θρῆ τὴν ἀγαπημένην του.

Κ' ἐκείνη, πικραμένη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ καλοῦ της, γρήγορα παρηγορήθηκε σ' ὀλίγες μέρες στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀσχημοῦ ἀλλὰ ἐπιτηδεύτοιο ποσπῆτιν αὐτόρου — δῆθεν θσοκοῦ!...

Ἡρώ καὶ Λεάνδρος